

“ΑΥΤΗ ΕΣΤΙΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ!”

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

«...καί συμφώνως δοξάζομεν τό Πανάγιον Πνεῦμα» (από το κοντάκιο της Πεντηκοστής)

Η κατάληξη του κοντακίου της γενέθλιας για την Εκκλησία εορτής της Πεντηκοστής τονίζει αυτό που αποτελεί προϋπόθεση για κάθε εορτή και για κάθε πνευματικό γεγονός: τη συμφωνία των πιστών, την ενότητα δηλαδή των καρδιών τους ώστε μία να είναι και η φωνή τους. Ό,τι τονίζει η υμνολογία της Εκκλησίας για τον Ιωάννη τον Πρόδρομο, ότι υπήρξε η φωνή του Λόγου Χριστού – το κήρυγμά του εξέφραζε αυτό που ενέπνεε ο Κύριος μέσα στην καρδιά του – το ίδιο συμβαίνει και με την Πεντηκοστή, το ίδιο συμβαίνει με κάθε εκκλησιαστικό γεγονός. Με άλλα λόγια για να δοξολογηθεί ένα γεγονός της πίστεως απαιτείται οι καρδιές των χριστιανών να είναι απολύτως προσανατολισμένες σ' Εκείνον που τους έχει εντάξει μέσα στο σώμα Του, την Εκκλησία, και τους έχει κάνει ένα μεταξύ τους, και συνεπώς ο ρυθμός τους να χτυπά στον ίδιο ρυθμό με την αγάπη Εκείνου, του Ιησού Χριστού. «Με μία φωνή όλοι δοξολογούμε το Πανάγιο Πνεύμα». Αν τυχόν κυριαρχεί άλλη φωνή μέσα σ' έναν πιστό από ό,τι η κοινή εκκλησιαστική φωνή, αν δηλαδή υπερτερεί η φωνή των παθών του, η φωνή του εγωισμού και της αλαζονείας του, εκεί η όποια δοξολογία και ομολογία Χριστού είναι ψεύτικη. Όταν ο άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος με απόλυτο τρόπο εξαγγέλλει ότι «εκείνος που λέει ότι γνωρίζει τον Θεό αλλά μισεί τον συνάνθρωπό του είναι ψεύτης», δεν μπορεί με

διαφορετικό τρόπο να εκφραστεί κανείς γι' αυτό που δηλώνει την ίδια πνευματική πραγματικότητα.

Λοιπόν, το σημαντικότερο στοιχείο της πίστεως ως ορθής αναφοράς προς τον Θεό και σχέσεως με Αυτόν είναι η ενότητα των πιστών. Στην ενότητα φανερώνεται η παρουσία του Αγίου Πνεύματος που καθιστά φανερό στον άνθρωπο και τον Ιησού Χριστό, διά του Οποίου οδηγούμαστε στον Θεό Πατέρα. Και η ενότητα αυτή κατά αυτονόητο τρόπο προϋποθέτει την αγάπη. Την αγάπη που απεκάλυψε ο Ιησούς Χριστός, χαρακτηριστικό της οποίας είναι η ετοιμότητα θυσίας και του εαυτού προς χάρη του άλλου. Κι αυτό θα πει ότι μόνον ένας σταυρωμένος σαν τον Χριστό μπορεί με γνησιότητα να ομολογήσει ότι είναι ενωμένος με τους συνανθρώπους του, συνεπώς να βρεθεί στο χαρισματικό στοιχείο και της ορθής δοξολογίας του Θεού.

Δεν είναι εύκολο πράγμα να είσαι χριστιανός - πρέπει να έχεις αποφασίσει τον θάνατό σου! Και στο σημείο κρινόμαστε όντως οι χριστιανοί. Τι εικόνα παρουσιάζουμε συχνά, για να μην πούμε τις περισσότερες φορές, στη ζωή μας; Την εικόνα του ανθρώπου που είναι εγκλωβισμένος σε διαμάχες και έχθρες για να διεκδικεί τα «δικαιώματά» του• που πολύ λίγο ελέγχει τα λόγια του που εκτοξεύονται ένθεν κακείθεν προσβάλλοντας τους συνανθρώπους του είτε γιατί δεν κάνουν το θέλημά του είτε γιατί ο ίδιος συσχηματίζεται προς το δικό τους κοσμικό πνεύμα• που δεν μπορεί να βρει τόπο «καταπαύσεως» και ηρεμίας μέσα του, γιατί όλο και κάτι συμβαίνει που τον ταραάζει, τον αγχώνει, τον θέτει εκτός εαυτού! Κι αιτία είναι η έλλειψη ακριβώς της αγάπης, δηλαδή της παρουσίας του Πνεύματος του Θεού στη ζωή του. Ο εγωισμός με όλα τα αρνητικά και τραγικά παρεπόμενά του είναι το «αφεντικό» του, οπότε σ' έναν τέτοιο άνθρωπο ψαύει κανείς ανάγλυφα οτιδήποτε άλλο πέραν της Θεϊκής πραγματικότητας. Κι ό,τι δεν έχει Θεό ξέρουμε τι έχει: τη δαιμονική παρουσία που καθιστά κόλαση τη ζωή ήδη από το εδώ και το τώρα.

Αυτό δεν λέει το κοντάκι της εορτής; Όταν οι άνθρωποι κινούμενοι από τον άκρατο εγωισμό και την αλαζονεία τους πίστεψαν ότι μπορούν να οικοδομήσουν έναν πύργο που θα έφτανε στον «Θεό», τότε είδαν το αποτέλεσμα: έχασαν την οποιαδήποτε επικοινωνία μεταξύ τους - η διαγραφή του Θεού έφερε τη διακοπή των μεταξύ τους σχέσεων. Ο καθένας, μαζί με τους θεωρούμενους δικούς του, κλείστηκε στον δικό του μικρόκοσμο θεωρώντας τον άλλον ως αντίπαλο που έπρεπε να τον εξολοθρεύσει για να επιβιώσει ή να τον ανεχτεί για να μην εξολοθρευτεί ο ίδιος από αυτόν. Κι έπρεπε να έρθει ο Κύριος κι έπειτα να στείλει το άγιον Πνεύμα Του προκειμένου τα πράγματα να επανέλθουν στην «κανονικότητά» τους. Και κανονικότητα ήταν ο άνθρωπος να θυμηθεί ότι συνιστά

εικόνα του Χριστού που προορισμό έχει την πλήρη ομοίωσή Του προς Εκείνον. Το Πνεύμα του Θεού έσβησε τη φωτιά της δαιμονικής αλαζονείας, έσβησε δηλαδή τις μεταξύ των ανθρώπων έχθρες, κι ένωσε τις καρδιές, «συγκολλώντας» τες με το μόνο συνδετικό στοιχείο, τη χάρη της αγάπης. «Όταν μοίρασε κατά την Πεντηκοστή τις φλόγες του πυρός κάλεσε τους ανθρώπους σε ενότητα».

Δεν λένε άσκοπα οι άγιοί μας ότι όλος ο σκοπός τελικώς του χριστιανού είναι να κρατήσει την καθαρότητα του αγίου βαπτίσματός του, να κρατήσει δηλαδή το Πνεύμα του Θεού κατά την προσωπική του ώρα της Πεντηκοστής που τον εισήγαγε στην Εκκλησία, όπως το είπε για παράδειγμα και ο μεγάλος νεώτερος άγιος Σεραφείμ του Σάρωφ: «όλος ο σκοπός της πνευματικής ζωής είναι η απόκτηση του Αγίου Πνεύματος». Απόκτηση με την έννοια της συναίσθησης του τι λάβαμε και τι λαμβάνουμε κατά το βάπτισμα: το άγιον Πνεύμα, και του αδιάκοπου έπειτα αγώνα μας να διακρατήσουμε και να αυξήσουμε το Πνεύμα αυτό διά της εφαρμογής των αγίων εντολών του Χριστού και της συμμετοχής εν μετανοία στα μυστήρια της Εκκλησίας μας.

Πηγή: pgdorbas.blogspot.com